

ZJEVENÍ 4 – PROMĚNA NAŠÍ DUŠE

MARTIN K.

(Tursko, listopad 2007)

Pojďme se podívat do Zjevení do čtvrté kapitoly. Víme, že první tři kapitoly Zjevení, nebo spíše druhá a třetí kapitola, mluví o dopisech sedmi církvím. Víme, že těch sedm církví má několik rozměrů. Jeden rozměr je, řekněme, spojený s časem a růstem církve. Druhý rozměr mluví v podstatě o nás a o věcech, které mohou být i dnes v církvi, o věcech, které nás mohou zdržovat. Od čeho zdržovat? Zdržovat od toho, abychom vstoupili do plnosti Krista. Čtvrtá kapitola pak hovoří o naší duši. Mluvili jsme o tom trochu na konferenci i při dalších příležitostech. Přesto jsem nad tím poslední dobou pořád přemýšlel a hodně to ke mně mluvilo. Vnímám, že jádrem evangelia, jádrem dobré zprávy a cílem všeho, čemu věříme, je spasení našich duší. Cílem veškeré práce, kterou děláme, je spasení našich duší.

Ale co je to spasení? Kdysi jsem si představoval první krok spasení tak, že člověk neumře. Jakási záchrana. Kdybych vám řekl, že slovo spasení znamená záchrana, tak si představíte někoho, kdo spadne do vody, a vy ho zachráníte, aby se neutopil. Ta záchrana však neznamená nějakou zásadní změnu. Člověka vytáhnete z vody, už se netopí, ale je pořád stejný. Je takový, jaký byl. A to je jedno ze základních nepochopení spasení. Proto se spasení popisuje a vykládá v církvích tak, že na začátku byl Adam s Evou, byli s Bohem, pak padli a v podstatě se potřebují vrátit k Bohu. Určitě znáte ten příběh, jak se lidé pokoušejí vrátit k Bohu. Mezi nimi a Bohem je propast a oni se pokouší ji překonat. Pak je tam kříž, po kterém se dá přejít zpátky k Bohu. Na tom je spousta pravdy, ne, že ne. Ale chybí jedna věc. Přijdete zpátky k Bohu, a co dál? Žádné dál není, mimoděk říkají. Snad jen: „Přiveď další.“

V evangeliu, které se káže v nominální církvi, jako by se říkalo: „Vrátil jsi se zpátky tam, kdes měl být. Jsi s Bohem.“ Ale když Boží slovo mluví o spasení, mluví o tom, že potřebujeme být proměněni.

Dostat se dál, než byl Adam. Nepotřebujeme se vrátit zpátky. Víte, co by se stalo potom? Zase bychom padli. A tak bychom chodili tam a zpátky, tam a zpátky. Potřebujeme se však dostat na takové místo, abychom nepadali. To, na co čekáme, je zaslíbení do budoucna, které pořád ještě nenastalo. Bratr Roman o tom mluvil minule, když hovořil o křtech a o naplnění smlouvy, kterou Bůh uzavřel s člověkem. Mluvil o tom, že Bůh napíše zákony na naše srdce a do našich vnitřností.

Bůh nám říká, abychom nehřešili. Bůh nám říká, abychom dělali Jeho věci, spravedlivé věci. Soustředíme na to, jestli hřešíme rukama, nebo nehřešíme rukama, jestli hřešíme způsobem chůze, jestli hřešíme jazykem, nebo naopak žehnáme jazykem. Víme však, že tělo, jak o tom také mluvil bratr Viktor, je jenom nositelem něčeho podstatnějšího. A co je to podstatnější? Mysl, duše... O tom je čtvrtá kapitola Zjevení. Cíl, ke kterému směřujeme, a pokud jsem dobře postřehl, tak jsme ještě nedorazili, je proměna naší duše. A je poměrně jedno, odkud jdete. Je to jako kurz angličtiny. Je úplně jedno, jestli jste Španělé, Italové, Francouzi, protože váš společný cíl je angličtina. Rovněž tak je úplně jedno, do jaké míry je vaše duše pokřivená, jestli je pokřivená jinak než moje. Protože stejně se máme zabývat jenom tím, kam máme dojít. Haleluja!

Pojďme se podívat, jak má duše vypadat. Dovedete si to představit a přemýšleli jste už někdy nad tím, jací máme být a kam máme dojít? Nakreslím vám obrázek, i když kreslení není můj obor. Čtvrtá kapitola Zjevení mluví o lidské duši. *„Potom jsem viděl, a aj, dvěře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem a ukážit, co se má dítí potom. A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl.“* Trůn byl postaven v nebi a na trůnu seděl „Jeden“. Netroufnu si kreslit „Jednoho“, tak nakreslím jedničku. Doufám, že zvládneme pochopit tu symboliku. Takže na trůnu seděl „Jeden“, a my víme, o koho se jedná. Jedná se o Pána Boha, jedná se o Ježíše Krista.

Důležité je vědět, co znamená trůn. Jaký je rozdíl mezi trůnem a židlí? Trůn je královská židle. A co znamená královská židle? Kdo na ní sedí? Král. Král sedí celé dny jen na trůnu? Nebo sedí někdy i na židli? Když jí, tak na židli, že ano. A proč si sedá na trůn? Když chce vládnout, že? To znamená, že v naší duši není židle, v naší duši je trůn. Zdá se, jako by tam ten trůn byl stále. A z něj je potřeba někdy někoho svrhnout nebo

strhnout. Jako kdyby v naší duši ten trůn byl vždycky. Jako kdyby v naší duši bylo místo vládnutí, místo autority. Čemu se vládne? Vládne se té duši. A potom skrze duši našemu tělu. Je to tak? Někdy se to ale otočí, a tělo vládne duši. Tělo by chtělo diktovat emocím. A tak dále. Správný pořádek však je, že trůn má naše duše. Je potřeba, aby naše duše byla někomu poddána. Komu? „Jednomu“. Co to znamená? Proč ne dvěma? Nemůžeme mít dva pány. Jeden verš mluví například o mamonu a Hospodinu¹, ale pánem může být cokoliv. Potřebujeme si svoji duši pohlídat a podívat se do ní, jestli není v takovém stavu. Musíme v duši nalézt ten trůn a podívat se, co nám říká, co máme dělat. A nejen co máme dělat, ale jak se máme mít. Kdo poroučí našim emocím? Kdo poroučí naší mysli? Kdo poroučí naší vůli? Kdo poroučí našim touhám? Komu jsou podřízeny?

Důležité je, že na trůnu sedí „Jeden“. Musíme se modlit: „Bože, to je stav, do kterého se potřebuji dostat. To je situace, to je místo, kde má být moje duše, protože to je to, cos mi ukázal.“ Pokud to tak ve vaší duši není, sesad'te z trůnu cokoliv dalšího. Rozhodněte se a podejte svoji duši svému duchu, který je automaticky poddán Duchu Božímu. V Duchu Božím je vše v pořádku. Proto chceme, aby nás Boží světlo, které přichází z ducha, prosvítlo, aby se tam rozsvítlo a abychom viděli, jaká je tam situace. Abychom viděli, kdo vládne v naší duši. Udělejte to tak, že dáte jasně najevo: „Bože, Ty vládni mojí duši. Ty budeš ovlivňovat moje emoce, city, vůli, budeš ovlivňovat, co se bude dít, kam půjdu a jak všechno bude. Staň se mi Ty Bohem a Pánem.“

Víme tedy, že v duši je trůn a že trůn je místo, ze kterého vychází příkazy, nařízení, zákony a rozhodování. Už víme, že na trůnu sedí „Jeden“. To jsme se naučili a rozumíme tomu. A dál čteme, co ten „Jeden“ má: „*A ten, kterýž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.*“ Pro nedostatek času nejsem schopný každou z těch věcí probrat, ale víme, že vůkol trůnu byla duha. Takže víme, že v duši je duha. Co reprezentuje v Božím slově duha? Smlouvu. Reprezentuje smlouvu a smlouva mluví o několika věcech. Jednak že duše je proměněná natolik,

---

¹ Matouš 6:24 – „Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přídržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mammoně.“

že je pod smlouvou. Že celý trůn je pod smlouvou. To znamená, že dodržujeme smlouvu. Víte, jaký je jeden z hříchů nebo nepravostí poslední doby? Že budou co? Smluv nezdrženliví.² To znamená, že se smlouvy nedodržují, že dohoda nemá žádnou hodnotu. Ale proměněná duše dodržuje smlouvy. Dodržuje sliby, dodržuje zaslíbení a je schopna se zavázat. Co se píše v knize Žalmů? „*Přisáhl-li by i se škodou, však toho nemění.*“³ A to je jeden z důležitých aspektů – vzepřeme se době, která nenaplnuje smlouvy. A naplňujme smlouvy.

Jakým způsobem se můžeme vzepřít, co to znamená? Nejdřív si ty smlouvy přečtěte. Přečtěte si smlouvy, které jste uzavřeli. Které jsme kdy uzavřeli? Myslíš tu pojišťovací? Nebo myslíš smlouvu zaměstnaneckou? Koneckonců to také, ale ty jsem teď nemyslel. Někteří jste třeba uzavřeli manželskou smlouvu, je to tak? Možná by stálo za to se na ni podívat, protože duše je velmi cenná. A určitě byste si chtěli vzít někoho, kdo bude mít proměněnou duši, která bude dodržovat smlouvy, které zaslíbila. Tak vidíte. To by se vám líbilo, že ano? Také by se vám líbilo, kdyby to bylo z obou stran, je to tak? To znamená, že proměněná duše je schopna dodržovat smlouvy a plnit svoje závazky.

Například mám závazek vůči svojí ženě Kristýně, protože jsem jí něco slíbil. Smlouva, kterou spolu máme, nebyla na dobu určitou, ale na dobu neurčitou. Tehdy jsme se dohodli, že tato smlouva platí pořád. Člověk se k ní tedy potřebuje vracet, zjišťovat, kde ji nenaplnuje. A v rámci proměňování svojí vlastní duše musí pracovat na tom, aby tyto smlouvy naplňoval. Podobně můžu například mít smlouvu s bratřími. Můžu mít nějaký závazek, ke kterému jsem se vnitřně zavázal. A pokud dnes nevěřím, že uzavření smlouvy bylo z Boha, musím nějakým rozumným způsobem činit pokání. Například můžu přijít a říct: „Víš, já si myslím, že to bylo špatně, a potřebuji to někde změnit a nějak se s tím vyrovnat.“ Nemůžu si ale dovolit prostě nepřijít.

Taková smlouva je jeden aspekt. Druhý aspekt, o kterém chci hovořit, je smlouva mezi námi a Bohem. Duha reprezentuje smlouvu, kterou

---

² 2. Timoteovi 3:1-3 – „Toto pak věz, že v posledních časech nastanou časové nebezpečí. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není.“

³ Žalm 15:4

máme s Bohem. To znamená, že jsme pod smlouvou, kterou Bůh zaslíbil. Kdy se vůbec duha na zemi objevila? Po potopě. Po potopě na zemi nastaly určité fyzikální záležitosti, kde se mraky a vůbec všechno změnilo. Mnoho věcí se stalo úplně poprvé, a tak jako poprvé přšelo, tak poprvé byla i duha. Bůh říká, že duhu dal jako znamení, že se potopa už nezopakuje. Je určitým způsobem znamením smlouvy, kterou uzavřel. Když se podíváte kamkoliv do Božího slova, uvidíte, že Bůh dodržuje své smlouvy. Je zvláštní, jak to funguje s Bohem. Když mám například smlouvu s elektrárnami a nezaplatím, tak mi vypnou elektřinu. Kdyby to byl Bůh, komu bych neplatil, tak se zdá, že by mi ještě dlouho dodával elektřinu. Bůh vás vždycky zahanbí, že? Znáte ten pocit?

Bůh nám tedy říká, že naše duše má být proměněna. A to takovým způsobem, aby Boží zákon a smlouva, které nám dal, byly zapsány v našich srdcích. Proto, jestli si všimnete, v tom obraze nikde nenajdete desky zákona. Nikde ve Zjevení 4 nenajdete desky zákona, protože proměněná duše nechodí podle zákona. Ale chodí podle toho, že je proměněná a že zákon je napsán na jejích vnitřnostech. Proto člověk dělá věci, které považuje za dobré, a dělá je dobrovolně. A přitom to je Boží vůle. Proto hledejte, jestli jste smluv zdrženliví. Hledejte, jestli znáte smlouvu, kterou jste uzavřeli s Hospodinem. Hledejte, jaký je váš díl v té smlouvě a jaký je Hospodinův díl. Bůh říká: „Hledejte nejprve Boží království a Jeho spravedlnost a to všechno vám bude přidáno.“⁴ To jsou dvě stránky, že ano. Tak se ptejte sami sebe, jestli hledáte nejprve Boží království a Jeho spravedlnost. Potom můžete přijít za Bohem a říct: „Bože, co Tvoje část? Postaráš se o mne? Staráš se o mne?“ A já věřím, že shledáte, že Bůh je věrný. Že Bůh dodržuje svoji smlouvu a že se dobře stará. Že vás nenechává.

„A okolo toho trůnu bylo trůnů čtyřmécítma, a na těch trůnech viděl jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá.“ Kolem trůnu bylo dvacet čtyři dalších trůnů. O čem mluví číslo dvacet čtyři? Nějakým způsobem je tam dvacet čtyři trůnů. Mluví to o dvou rolích starců, kteří tam sedí. Jaké mají role? Jejich rolemi je být kněžími a králi. Proč víme, že jsou to kněží? Protože to jednak reprezentuje dvanáct izraelských kmenů krát dva, a za druhé to reprezentuje cyklus kněžské

---

⁴ Matouš 6:33

služby. (V jednom roce se v chrámu vystřídalo 24 kněží.) Proč říkám, že jsou králové? Protože mají koruny. Mají autoritu. To znamená, že když sedí, mají na hlavě své koruny. Koruny jsou zlaté. Proč na trůnech nesedí mládenci? Protože starci jsou zkušení. Boží slovo mluví o zralosti. V tomto místě existuje určitá zralost. Jako kdyby tu nebyl prostor pro dětstnost. A všimněte si prosím, že nezávisí na věku. Jak vypadal Ježíš, když Ho viděl apoštol Jan v první kapitole Zjevení? A nejenom Ježíš Kristus, ale Kristus celý? Byl bělovlasý. Co znamenají bílé vlasy? Znamenají moudrost, určitou vyzrálou, určitou stáří. Jedna z důležitých věcí je, abychom měli respekt a rozuměli vyzrálou a stáří. Nemluví jenom o tom, že pustíme dědečka a babičku do dveří a pustíme je sednout. Je důležité, abychom měli úctu a abychom porozuměli tomu, že lidé, kteří mají za sebou roky života, mají něco, k čemu my potřebujeme teprve dozrát. Jediný problém je, že si musíme vybírat mezi těmi, kteří vyžráli v Kristu. Protože je velký rozdíl mezi tím, když zraje ovoce na slunci, anebo v podpalubí lodě. Právě ve způsobu zrání je hlavní rozdíl ve zralosti. Ukáže, co vlastně v člověku bylo naskládáno a co vlastně uzrálo.

Takže Bůh mluví o určité dospělosti, o dospělosti v Kristu. Nabádá nás, abychom byli dospělí. Abychom nebyli děti. Co znamená nebýt dětmi? Znamená to například nebýt zmítán každým větrem učení, jak se o tom píše ve 4. kapitole listu Efezským.⁵ V epištole Galatským se píše, že jsme byli poddáni do služby, pod zákon, dokud nepřijde synovství. A ve 4. kapitole Galatským se také mluví o dědicích, že jsme byli podrobeni pod živly světa. Také se o tom mluví v 1. Korintským 13. Dokud jsem byl jako dítě, mluvil jsem jako dítě, ale dnes už nejsem zmítaný dětinskými věcmi. Nedělám věci, které dělají děti, ale dnes vidím věci, tak jak jsou.⁶ Všimněte si, že je to právě na konci kapitoly o lásce, kde nás Boží slovo vede ke zralosti. Nemluví se o inteligenci ani o ničem takovém. Ale mluví se tam o určité zralosti, o určité vyzrálou a určité moudrosti. A tak Bůh chce, abychom opustili dětinské věci. Abychom se nesli k dokonalosti a opustili základy učení. Pokud má vaše duše být proměněná v Kristu, musíte opustit dětstnost. Opusťte hádky, opusťte řevnivost, opusťte malost. Opusťte to, co by vás mohlo činit dětmi, a ne zralými. Nesme se k tomu, kdy budeme znát pravé hodnoty. Apoštol Jan

---

⁵ Efezským 4:14

⁶ 1. Korintským 13:11-12

viděl lidi, starce, v naší duši. Starci jsou naplněním zaslíbení, že máme být kněží a králové. To znamená, že naše duše bude plná služby. Plná zralé kněžské služby.

Co vlastně dělá kněz? Slouží lidem. Ale hlavně slouží komu? Kněz slouží Bohu a stará se, koná službu v chrámě. Kněz je ten, který přichází před Hospodina. To znamená, že naše duše musí být plná přicházení před Hospodina a plná vládnutí a autority. Bůh do nás vložil schopnost vládnout a nařizovat. Schopnost mít autoritu. Ale všimněte si jedné věci. Trůny jsou podřízeny hlavnímu trůnu. A na tom trůnu nesedělo dvacet čtyři, ale seděl „Jeden“. Bůh tím říká, že vláda a služba Bohu, které máme v sobě, musí být podřízeny Bohu. Možná si říkáte, že je to snad jasné. Ale ono to zase tak úplně jasné není. Protože vaše duše může být zdánlivě plná služby. Může být i plná kněžství a činění náboženských věcí. Ale to všechno nemusí být podřízeno hlavnímu trůnu a „Jednomu“, který sedí na trůnu.

A co dál do toho obrázku nakreslíme? Starce, kteří byli oblečeni v bílé roucho, je to tak? O čem mluví bílé roucho? Mluví o čistotě. O čem ještě? O spravedlnosti a o přikrytí. Vaše duše musí být pod vaší vládou, a tu vládu zároveň celou vydáváte Bohu. Tedy služba a kralování v duši, jakékoli vydávání příkazů a cokoliv děláte, musí být pod přikrytím spravedlnosti a čistoty. Od čeho má být duše čistá? Od hříchu. V tomto případě je to čistota od jakýchkoliv postranních motivů a postranních úmyslů, které by při vládnutí a kněžské službě někdo mohl mít. To znamená, že je potřebné nechat Boží světlo, aby duši prosvítlo, jestli v ní někde není hřích a neexistují nějaké postranní úmysly spojené s vládnutím a kněžstvím.

Dále ve Zjevení čteme, že „*měli na hlavách svých koruny zlaté*“. Koruna, jak už jsme říkali, vyjadřuje vládu. Vyjadřuje pozici, která jim byla dána. Proč nosil král korunu? Byla symbolikou na znamení jeho postavení. Jeho pozice v království. Ta koruna jako by říkala: „Já jsem tady král, já jsem ten, který dědičně obdržel království.“ Víte, král se nevolil a ani dnes se nevolí, ale království dědičně obdrží. „Já jsem dědičně obdržel korunu, která vám ukazuje, kdo je ten, který dává zákony, a kdo je ten, který je pánem v tomto království.“ Proto je tak důležité, abyste měli ve své duši ustavenou schopnost kralovat, a nakonec ji i dědičně obdrželi.

Proč je koruna zlatá? Protože mluví o Božím charakteru. Obdrželi jste, nebo máte v proměněné duši obdržet, schopnost vládnout a mít svoji duši pod vládou skrze Boží charakter. Neexistuje jiný způsob. Nebraňte se prosím myšlence, že jste obdrželi schopnost být „někým“. Namlouvat si, že se to prostě nedá, abych já byl králem, je falešný podvod. I když jsem celý život byl „jenom“ služebník. Bůh nás povolal k tomu, abychom byli králové a pochopili, že králové jsou služebníci všech. A tedy způsob, jakým můžete přijmout tuto pozici a mít vládu nad svojí duší, je skrze Boží charakter.

O co byl Ježíš větší než andělé? V Bibli se píše, že to bylo právě o jméno, které dědičně obdržel.⁷ Je to tak? To znamená, že jméno, které dědičně obdržel, bylo vlastně i charakterem, který dědičně obdržel. A to Mu zajistilo Jeho velikost. Z určitého pohledu byl Ježíš, i my, stvořen menší než andělé. Jestli nemáte pocit, že jste menší, tak zalet'te tam nahoru na stodolu a zpátky. Takže určitým způsobem jsme menší a jsme na tom hůře než andělé. Ale kterému z andělů kdy Bůh řekl: „Sed' po mé pravici,“ nebo: „Bud' synem?“ Co je to, co jsme dědičně obdrželi? Jeho jméno, Jeho charakter. To znamená, že duše je proměněná tak, že v ní máme Boží charakter.

Bůh říká, abychom byli dokonalí, jako On je dokonalý.⁸ A tou dokonalostí je právě dokonalost v lásce, v Jeho charakteru, dokonalost v Jeho jménu. Je to zaslíbení, které nám Bůh dává. Tím, že nám to přikazuje, tak nám ho dává. Jsou to určitým způsobem dvě věci v jednom. Za prvé je to nařízení, které říká: „Bud'te dokonalí, mějte dokonalý charakter.“ A zároveň, když nám to Bůh říká, tak nás uschopňuje, aby to vůbec bylo možné. Kdyby vám náboženství, psychologie, filozofie nebo jakákoliv školení a podobné říkali to samé, tak nakonec zjistíte, že se snažíte do toho dostat, a nemůžete. Ale když Bůh řekne slovo, tak to „slovo vsáté má schopnost spasit naši duši.“⁹ To znamená proměnit ji. Není to určitým způsobem

---

⁷ Židům 1:4 – „Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel.“

⁸ Matouš 5:48 – „Bud'te vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“

⁹ Jakub 1:21 – „Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.“

krásný obraz? Teď nemyslím svoji malůvku. Ale není to něco, co vás inspiruje k tomu, abyste si říkali: „Bože, to chci!“

Takže starci „*měli na hlavách svých koruny zlaté. A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové*“. Z trůnu vycházelo blýskání a hromobití. To mluví o autoritě a energii. Mluví to o tom, že to není duše umrlá a tichá. Samozřejmě teď myslím v tom špatném slova smyslu. Není to duše, která sedí a vzdychá: „Ach jo! Tak máme ty zlaté koruny. Ach jo!“ Jako by byla ubitá. Ta duše má autoritu, je nabitá energií a vychází z ní hlasy. Co myslíte, že ty hlasy říkají? Nemyslím hlasy, které potom odpovídají. Hlasy, které vychází od trůnu, vydávají nařízení a fungují v autoritě. Proto nás Bůh chce postavit jako Boží syny. Abychom vládli. Ale potřebujeme se nejdřív naučit vládnout a potřebujeme se naučit mít autoritu. Proto v jedné z písní zpíváme: „Dávaj pozor, malá ruka, čo robíš!“ Učme se, děti a dospělí, tímto způsobem nejdřív vydávat příkazy a mít autoritu. „Tohle budeš, a tohle nebudeš dělat, moje tělo! Moje ruko, můj jazyku, moje oko, moje ucho! Tohle nebudeš poslouchat, moje ucho! Na tohle se nebudeš dívat, moje oko!“ Vyloupněte ho – a teď nemyslím fyzicky.

Z trůnu vychází energie, která žehná. Jiný obraz mluví o vycházející vodě. Od trůnu vychází voda, která zaplavuje a která přináší Boží slovo. Vaše duše musí být plná Božího slova. Měli byste být v kterýkoliv okamžik schopni vydat Boží slovo. A tak jste neustále plní Božího slova a jste neustále plní toho, kdy přinášíte život. Jestli tomu tak není, tak to hledejte v Bohu. Jak se stane, aby tomu tak bylo? Kdo to zajistí? Ten „Jeden“. Mohu vám říct jednu věc: Pokud zajistíte, aby na trůnu seděl „Jeden“, tak On zajistí, aby z toho trůnu vycházely hlasy a blesky a hromobití.

To jsou věci, o které se Bůh postará. Neřekne vám, abyste něco dělali, aniž by pro vás připravil potřebné zaopatření. Ne, Bůh vám je dá, Bůh vám dá autoritu a dá vám své slovo. A z toho pokladu v srdci vždycky můžete vybrat a vynést z něj ven. Tam něco je, není tam prázdno. Pokud se cítíte prázdni a neschopní vydat Boží slovo, pokud často sáhnete a zjistíte, že nemáte „ani na tramvaj“, tak je to proto, že na trůnu nesedí „Jeden“, ale něco jiného. Jsou lidé, kteří sáhnou, a kdykoliv mají vtip. Protože se jejich duše sytí vtipem. Prima. Jsou lidé, kteří mají neustále politické historky. Jsou lidé, kteří mají neustále nějakou oplzlost.

Jakoukoliv věc dokážou převrátit v oplzlost. Potkali jste někdy takové lidi? Můžete zmínit cokoliv. Můžete říct, že je pěkné počasí, že tady je dům nebo auto nebo politika nebo cokoliv, a oni na to hned mají „krásnou“ oplzlou poznámku. Proč je to tak? Protože to vytéká z jejich duše. A jak jsme na tom my? Jsou lidé, kteří mají „dar“ vidět všechno černě a negativně. Podívají se například ven a řeknou: „Zase tam paří slunko.“ Vždycky je někde problém: „Zase tohle?“ a „Všecko je špatně,“ a „Ach jo, zase je neděle, bude pondělí, to budeme muset jít zase do práce,“ a „Všechno je nanic.“ Když řeknete nějakou věc, ten člověk okamžitě v čemkoli najde negativní aspekt, najde špatnost a chybu. Jako by měl dar nacházet negativní věci. Zvedli mu plat. „Ach jo, to zas budu platit větší daně.“ Je to prostě schopnost vidět všechny věci špatně.

Říkáte si: Dobře, ale jak je to v Bohu? Duše má schopnost být naplněna Božím slovem. A tak místo toho, aby našla skepsi, oplzlost, vtip nebo pýchu a podobně, vždy najde způsob, jakým se povznést na vyšší rovinu. Naše duše musí být vždy schopna sáhnout a najít Boží slovo. Musí se sytit Božím slovem, protože to slovo má nejen schopnost spasit nás, ale ono z nás má i vycházet. Boží slovo potom prostoupí všechno, co říkáme. Jako kdybyste tím Slovem byli nasáknutí. Potom už nebudeme muset citovat verše. Někdy, když mluvím se staršími lidmi v Kristu, mě fascinuje, v jakých větách a v jakých maličkostech, někdy i v malém povzdechu, je Boží slovo a Boží moc. Boží charakter, Boží slovo, které tam prostě jsou. Pokud hledáme moudrost, je v Božím slově. Tou moudrostí je být proměněný Božím slovem.

„A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm duchů Božích.“ Před trůnem je sedm lamp. Co to znamená, o čem mluví hořící lampy? O sedmi duchách Božích. Kde v Bibli najdeme hořící lampy nebo sedm duchů Božích? Kde byste je hledali? Ano, na svícnu je jich sedm. Nakreslete si někdy ten obrázek a přemýšlejte nad ním. Já jsem si ho nakreslil a přemýšlel jsem, o čem to vlastně je.

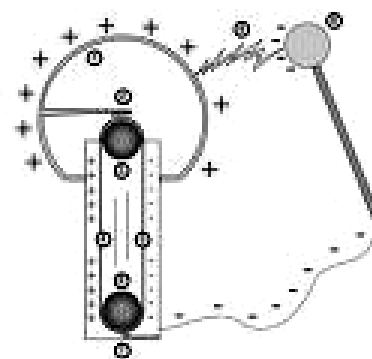
Věřím, že to reprezentuje zvítězí každé ze sedmi církví ze Zjevení. Tomu, kdo zvítězí – to znamená, že naše duše zvítězila nad všemi nástrahami sedmi církví. Zvítězila nad věcmi, které byly v těch sedmi církvích. Už se jí netýká Jezábel, netýkají se jí ani ty poslední věci, mast k protření očí a tak dále. A taky věřím tomu, že se tu mluví i o lampách

z příběhu o deseti pannách. Protože to jsou lampy moudrých panen. Symbolika v Bibli se opakuje, protože Bible má stejného autora, stejného Boha. Když najdou nějaké literární dílo a hledají autora, tak se dívají jednak na styl, jakým je to psané, a dívají se i na symboly, které jsou použity. Podle těch jsou schopni říct, že to byl ten nebo jiný autor.

Bůh používá stejný symbol, který mluví o oleji a o vydávání světla. Stejně tak, když se podíváte do stánku, vidíte svícen, na kterém hoří olej a vydává světlo. To znamená, že proměněná duše má schopnost vydávat světlo. Vydává světlo na sedmiramenném svícnu. Mluví to o spolupráci člověka s Bohem. Skrze pálení oleje, který symbolizuje pomazání, vychází služba a světlo. Boží slovo v evangeliu Matouše v 5. kapitole mluví o tom, že vy jste tím světlem a svícnem, který se musí postavit na kopec, a ne pod kbelík. Abyste vydávali světlo.¹⁰ To znamená, že proměněná duše je někde, kde si jí ani nutně nemusíte všimnout, ale kam přijde, tam do života lidí přináší světlo. Nepřináší temnotu ani zmatek, ale přináší světlo. Proto se ptejte sami sebe v Bohu, jestli přinášíte světlo. Jestli to, co z vás vychází, je světlo. Pokud ne, tak toto je zaslíbení, které máme a ke kterému směřujeme.

Otázka: „Můžu mít ještě dotaz k tomu, co jsi říkal předtím? Mně to leží v hlavě. Hromy a blesky, to je autorita, říkal jsi, která vychází z Božího trůnu. Jakým způsobem nás to ale ovlivňuje nebo proměňuje? Co ti starci?“

Ještě se dostaneme k tomu, co se stane se starci. Dostaneme se k tomu, co dělají a co se tam děje. Ale blesky a hromy hlavně mluví o energii. Protože, co jsou hromy a blesky? Fyzikálně je to nahromaděná energie. Hromadí se, a když je jí určité množství, tak jako by přeskočí. Je to tak? Dělali jste si někdy ve škole vlastní blesky? Nedělali jste si blesky? Van de Graafův generátor?

V duši vzniká Boží energie. O tom mluví hromy a blesky. Nechci se dostat do fyziky, ale zjednodušeně řečeno, energie je o tom, že na jednom místě je vysoký náboj a dole, na druhém místě, je nízký náboj. A v podstatě to přeskočí na místo, kde je, řekněme, nedostatek. Já to nazvu takhle

¹⁰ Matouš 5:14-16

nefyzikálně. Aby náboj přeskočil, potřebujete přebytek i nedostatek Boží energie. Duše a trůn mluví o schopnosti zasáhnout a naplnit nedostatek. Mluví o tom, že nedostatek přitahuje blesky. Čím větší je nedostatek, tím lépe přitahuje blesky. Fyzikální blesk si je schopný vybrat a mířit na místo, kde je větší nedostatek. Proto si vybere nějaký kovový předmět a ideálně ten, který je blíž. Pokud byste měli vedle sebe, řekněme, ve stejné vzdálenosti nějaký kovový a cihlový stožár, tak to praští do toho kovového. Proměněná duše reaguje stejným způsobem na nedostatek. Má v sobě dost energie na to, aby ji byla schopna předat. V podstatě je to jenom přenos energie. Co se stane, když blesk udeří do stromu? Strom získá poměrně hodně energie. Někdy až příliš. Ale to je jenom symbolika v přírodě, aby nám Bůh ukázal princip, kdy z nebe vyjde energie. Jsem přesvědčen, že kdybychom uměli zachytit energii z blesku, tak se dá využít. Nevím, jestli to někdo zkoušel, ale vím, že jsou v tom stovky megawatt. To je poměrně dost, tím by se mohlo napájet celé město. To znamená, že vychází hodně energie. Mluvíme o duši. Odpovídám ti na tvoji otázku?

„Ano, jenom nevím, jestli to není nebezpečné.“

Je to nebezpečné. Když budeš chtít vědět, jak nebezpečná ta energie je, podívej se do 11. kapitoly Zjevení. Ve verši 5 se píše o dvou proměněných svědcích: *„Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst jejich, a šíře nepřátely jejich; a kdož by koli jim škoditi chtěl, takť musí zabit býti.“* Je to nebezpečné, protože součástí proměněné duše je určitá autorita a energie. My víme, jakého jsme ducha, že náš cíl a proměnění není ničit ohněm. Ale skutečností je, že když někdy přijde Boží slovo v autoritě, tak to nemusí být vždycky příjemné. Ale vždycky to přinese život. Takže pokud chcete život, nemusíte se bát být v přítomnosti bratří a v přítomnosti Boží a Kristově. Když Mojžíš scházel s hory a měl proměněnou tvář a vycházelo z něj světlo, tak se musel přikrýt.¹¹ Bůh říkal, že když přecházel kolem Mojžíše, tak ho musel nejdřív zakrýt svojí rukou, protože Mojžíš by to nevydržel. A ukázal mu jenom záda. Protože nikdo, kdo by viděl Boha, to nemohl přežít.¹² To jen pro svatost, která je v Bohu, ke které nás Bůh proměňuje. Proměněná duše mluví právě

---

¹¹ 2. Mojžíšova 34:32-35

¹² 2. Mojžíšova 33:18-23

o svatosti. Je to nebezpečné, jestli ses ptal na tohle. Bůh mluví o službě, mluví o proměně, o svícení a o vydávání světla. Vítězení se skládá z vydávání světla. To je vítězení.

„Bylo také před tím trůnem moře sklené, podobné křišťálu.“ Před zvířaty ještě máme moře. Před trůnem je skleněné moře. Proč skleněné moře? Protože mluví o průhlednosti, o transparentnosti. Podívejte se na jednu věc: Bůh na to, jak je vysoce postavený, je absolutně čitelný. Všimli jste si toho? Bůh není tajemný. Náboženství jsou tajemná. Všimli jste si toho? Mystická. Bůh není vůbec mystický. Bůh je určitým způsobem jednoduchý a transparentní. Boží jednání a Boží zákony jsou naprosto transparentní a pochopitelné. Není v nich žádná „vyšší lóže“ a už od začátku vidíte, kam se můžete dostat a jakým způsobem. Evangelium není pro intelektuály. Není to tak, že musíte mít matematické, fyzikální, chemické, jaderné nebo jiné vzdělání, abyste se někam dostali. Evangelium vysvětlíte dítěti. Stejný obraz řeknete dítěti i dospělému. Evangelium není pro dospělé nebo starší. My starší si neříkáme nějaké tajnosti. Není nic, co bychom věděli a čekali, až vám dětem budeme moct říct tu druhou část evangelia, tu tajnou. Nic takového neexistuje.

I člověk by měl být transparentní. Například ve výchově dětí. Nebo v přístupu jednoho k druhému. Aby bylo jasné, co mě potěší, a co mě naopak zarmoutí. Bůh to říká jasně na začátku a nemění to. V Bohu nejsou žádné postranní úmysly ani postranní věci. V Bohu je to jasné – tak to je. I naše jednání by mělo být takové. Neměli byste říkat: „Nevím, co se děje s tím člověkem.“ Měli byste říkat: „Ano, ten člověk je pro mě naprosto transparentní.“ Čím víc jsme v Bohu, tím se člověk určitým způsobem zjednodušuje. Odkomplikovává. Pochopitelně budete někdy zaskočení tím, že člověk stojí v Bohu a Bůh to vidí ještě výš. Ale bude to ve stejných principech. V tu chvíli dokážete vzít Bibli a vyložit to, protože Boží principy nejsou složité. Okamžitě víte, o čem to je, jenomže tam třeba ještě nejste. Takže dejte pozor, jestli je vaše duše transparentní, jestli si určitým způsobem nezakládáte na svojí složitosti a komplikovanosti. Teď nemyslím hloubku, protože to je něco jiného. Když jsou lidé hlubocí, tak věci nejsou povrchní. Teď nemyslím povrchnost versus hloubka, protože hloubka je v pořádku. Ale myslím tím jednoduchost evangelia. Jednoduchost našeho chození s Bohem a chození v Bohu by měla být uchopitelná dětmi. Potřebujeme mít v sobě schopnost být

transparentní, průhlední, a chodit bez jakýchkoliv vedlejších agend, bez vedlejších motivů. Protože někdy jednáte s lidmi, oni něco dělají a vy víte, že za tím je ještě něco jiného. Ale my se snažíme být transparentní. Proto když se nás něco ptáte, odpovíme tak, jak to doopravdy je. I když to někdy může být nepříjemné. Je to tak, jak to je, a už za tím nic jiného není. Nehleďte za tím nic víc. Chodme tak, abychom byli průhlední. Taková je proměněná duše.

Dále se tady píše o jedné zvláštní věci. „*Čtvero zvířat, plných očí s předu i s zadu.*“ Jaká jsou to zvířata? Orel. Můžeme nakreslit orla. Kreslení není moje oblast, proto si to dovolím zjednodušit. Tady je orel, který reprezentuje mysl. Pokud se nepletu, ten orel je letící. Další by měl být lev. Potom tam máme koho? Člověka a tele. Tady nakreslíme tvář člověka a tady nekreslíme tele. Tele není býk. Někdy byste si to měli nakreslit doma s dětmi. Mohlo by to být hezké téma pro domácí školu. Na tomto obraze je zvláštní, že je tam plno očí. Zvířata, duše, emoce, jsou plná očí. V knize Zjevení se o tom nepíše, ale zvířata se ve skutečnosti dotýkají. Kdybychom šli do Ezechiele, zjistili bychom, že se dotýkají svými křídly.¹³ Možná se k tomu ještě dostaneme později, ale to hlavní, co jsem chtěl říct, je, že se ovlivňují. Víte, že emoce ovlivňují mysl? Stává se vám to někdy? Vůle a touhy jsou také spojeny. A teď už vlastně říkám, co ty obrazy znamenají.

Čtème dál: „*První pak to zvíře podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost člověka, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí.*“ O čem mluví oči? O vidění. Bůh chce, abychom viděli. Je důležité, aby naše duše měla schopnost vidět. Abychom byli vidoucí a viděli prorocky. Abychom viděli dál, než člověk vidí v prvním okamžiku. Když vidí první skutečnost, první situaci. Musíme dokázat vidět dál. Abychom nejenom viděli, co to je, ale také abychom viděli a věděli, proč to je. Možná člověk jedná určitým způsobem z nějakého důvodu, o kterém nevíme. Například Ježíš, když jednal s ženou přistiženou v hříchu.¹⁴ Copak Ježíš neviděl dál? Anebo ve 4. kapitole Jana, kde Ježíš hovořil s ženou ze Samaří. Ježíš

---

¹³ Ezechiel 1:11 – „A tváři jejich i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly druhého, dvěma pak přikrývala těla svá.“

¹⁴ Jan 8:3-11

viděl, že už byla několikrát rozvedená a teď žije s někým, kdo ani není její muž. Ale On viděl víc než to. Skrze své vidění jí byl schopný dát něco víc.

I my musíme vidět. Ku příkladu musíme umět odhalit ty, kteří se vydávají za proroky, a nejsou. I proto jsou v tomto obrazu lampy. Může se stát, že někdo přijde a bude nám vyprávět krásné věci, možná že i stejnými slovy, která používáme my. Musíme odhalit, že to není z Boha. Musíme to odhalit i mezi sebou. Musíme mít vidění a vidět a rozeznávat, jak věci ve skutečnosti jsou. Jestli to, co říkám, je z Boha, nebo není z Boha. Mít schopnost vidět, co se děje v duchu. Pokud se vám stává, že nevidíte, tak prostě Boha, aby proměnil vaši duši a abyste viděli. Někdy se stane, že je shromáždění a někdo něco říká. A potom mluvíte se staršími a říkáte, že to bylo takové a takové. A ti starší říkají: „Hm, víš, ono to bylo ještě trochu jinak.“ – „Jak to?“ ptáte se. „To, co ten člověk říkal, nebylo úplně z Boha. Z toho a z toho důvodu.“ A vy jim řeknete: „Aha, tak to já jsem vůbec nevěděl.“ Rozumíte mi? Jak tedy takové rozeznávání a vidění získáte? Jak se naučíte vidět, jak se naučíte cítit, jak se naučíte slyšet v Bohu, co se děje a jak se věci mají? Je to jako rozpoznávání bankovek, na které jste zvyklí. Najednou, když se vám do rukou dostane nepravá, cítíte, že tam něco nesedí. Možná na první pohled ani nevíte co, ale říkáte si: „To nebylo úplně to samé, to neplyne. To nebyla stejná věc. To nebylo úplně od trůnu.“

Naučme se vidět a mít duchovní oči. Co můžete udělat pro to, abyste lépe viděli? Chodit s těmi, co vidí, to je pravda. A co o tom mluví Bible? Potřebujete nakoupit kollyrium k protření očí. To jsem vám pomohl, že? 😊 Kde se prodává? Tam, kde se prodává zlato a roucho, že? Mluvím o rouchu a zlatu, o kterém se mluví ve třetí kapitole Zjevení.¹⁵ Tak i kollyrium se prodává na stejném místě. Musíte pochopit, že nejste bohatí, a vůbec první, co musíte pochopit, je, že nevidíte. Protože jinak nepůjdete nakoupit. Takže úplně na začátku potřebujete poznat pravdu. Pravda vás osvobodí. Potřebujete přestat být takoví jako jeden král v pohádce. Pohádka se jmenovala „Císařovy nové šaty“. Nevím, jestli tu pohádku znáte a jestli ji vykládáte dětem. Je o králi, který se nechal

---

¹⁵ Zjevení 3:18 – „Radímť, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, abys viděl.“

napálit a kterému někdo nakonec musel říct, že je nahý, že na sobě nemá žádné šaty. Bylo to dítě, které mělo odvalu to říct. A to je zpráva, kterou Bůh v Bibli říká někomu, kdo si myslí, že je oblečený. Bůh mu říká: „Jsi nahý!“ První, co si potřebujeme uvědomit a přiznat, je naše nahota a slepota v určitých věcech. Řeknete: „Nevidím a potřebuji začít vidět.“ Za váš nákup musíte začít platit. Potřebujete přijít a věnovat svoji duši, věnovat svoje místo na trůnu Bohu. V tom bodě Bůh začne otvírat naše oči.

Takže co ta zvířata vlastně říkala? *„Říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má.“* To je zvláštní výrok, že? Přemýšleli jste někdy nad tím? Co říká naše duše, vůle, city a emoce? Neustále by měly říkat: „Svatý, svatý, svatý.“ Co znamená svatý? Oddělený. To znamená, že Bůh je výjimečný, je speciální, a ta zvířata si uvědomují Boží nadřazenost a výjimečnost. Kdybyste měli doma nějakou svatou věc, co by to znamenalo? Například byste mohli mít svatý hrneček. To je hrneček, který používáte k nějakému konkrétnímu účelu, a jen a pouze k němu. Je to něco, co je určené ke konkrétnímu účelu. Proč? Protože vnímáte jeho speciální hodnotu. Uvědomujete si Boží hodnotu. Říkáte: „Bůh není jen tak někdo, jen tak něco.“ Veliká proměna v duši je, že si uvědomujete a máte správně seřazený hodnotový žebříček.

Sestra Jana mě trochu na konferenci vyprovokovala jednou otázkou. Ptala se: „Jak se promění moje touhy?“ Hodně jsem nad tím od té doby přemýšlel. Ptal jsem se: „Bože, jakým způsobem proměníš naše touhy?“ A Bůh mi k tomu mluvil. Říkal mi: „Touhy se promění, když budeš vidět hodnotu té věci.“ Řekl mi, že lidé touží po věcech, které pro ně mají hodnotu. Říkal jsem: „No dobře, a dál?“ A Bůh mi říkal: „Musíte uvidět hodnotu těch věcí.“ Já na to: „Dobře, máš k tomu nějaký příběh?“ Bůh mi řekl, že se mám podívat na příběhy, které vyprávěl Ježíš. O tom, že Boží království je jako pole, které koupil kupec.¹⁶ Proč? Protože tam byl poklad. Kdybych vám teď řekl, abyste tam za vesnicí koupili pole za milion, nemělo by to pro vás hodnotu. Ale kdybych řekl, že když koupíte to pole za milion, vykopáte čtyři, najednou se to pole stává atraktivním. Najednou má pro vás hodnotu. Anebo kdo byste vydali všechnu majetek

---

¹⁶ Matouš 13:44 – „Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a radostí pro něj odejde a prodá všecko, což má, a koupí pole to.“

za perly? Nebo za perlu?¹⁷ Ten člověk věděl, že perla je v něčem vzácná. Mně to třeba moc neříká. Určitě ne do té míry, že bych všechno prodal a koupil si perlu. A pak někde seděl a díval se na ni. Ale v podstatě je to o tom, že jsme koupili jiné věci, protože v nich spatřujeme hodnotu. Najednou po těch věcech toužíme.

Bůh mi říkal: „Lidé po mně netouží, protože mě neznají. Nevědí, jaký jsem. Nevidí, jaký ten poklad ve skutečnosti je. Že tím pokladem je mít Boha. Neznají Boží království, a proto touží po jiných věcech, které se jim nabízejí a snaží se je přesvědčit, že mají hodnotu.“ A přitom hodnotu nemají. Víte, Bůh nedělá marketing. Viděli jste už někde Boží billboardy nebo něco takového? Bůh nedělá marketing, nesnaží se zaujmout, protože čeká, že my sami zjistíme Jeho hodnotu. Že zjistíme Jeho hodnotu tím, že Ho poznáme. Proto Bůh říká: „Okuste mě. Ochutnejte mě a vizte, že jsem dobrý.“¹⁸ Zjišťujete, že netoužíte po Bohu nebo že vaše děti netouží po Bohu nebo že v církvi se netouží po Bohu. Zjišťujete, že lidé touží po spoustě věcí. Třeba mít auto a jet na dovolenou, touží si odpočnout a touží a touží a touží, protože ve věcech spatřují nějakou hodnotu. Ale Bůh nám chce otevřít oči a zjevit nám sám sebe. Abychom se dívali na Boha, jaký je, abychom viděli, jak jedná, a toužili po Božím království a po proměněné duši. Abychom si tyto cíle kladli před oči. Proto Bůh říká v knize Jozue: „Neodejde ta kniha zákona od očí tvých.“¹⁹ Proto Bůh říká, abychom viděli.

Zjišťuji, že se v mém životě už několik věcí proměnilo – o to lépe se člověku jde. O to lépe se vám jde. Nevydáváte své jmění a nekupujete pole se sebezapřením, ale s očekáváním. S očekáváním, že nakonec obdržíte. Proto práci, kterou děláme, třeba v církvi, v rodině nebo v duši, děláme s očekáváním a s tím, že to pro nás má obrovskou hodnotu. Možná to má daleko větší hodnotu než nějaké auto. Něco se musí stát a musí to proměnit naši mysl. Naše duše se musí proměnit Božím slovem.

---

¹⁷ Matouš 13:45-46 – „Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel. Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všechno, což měl, a koupil ji.“

¹⁸ Žalm 34:8 – „Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho.“

¹⁹ Jozue 1:8 – „Neodejdet' kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všechno podlé toho, což psáno jest v něm; nebo tehďáž šťastný budeš na cestách svých, a tehďáž opatrný budeš.“

Musí se proměnit i naše emoce. Potřebujeme si nechat proměnit mysl, protože Bůh říká: „Proměňte se obnovou své mysli.“²⁰ Mysl proměníme skrze Boží slovo. Pokud se budeme sytit jinými věcmi, nedostaneme se na toto místo a neproměníme svoji duši, aby z ní byl letící orel, který je schopen dívat se shůry.

Rozdíl mezi orlem a slepicí je v nadhledu. Slepice vidí jen svůj prostor, který je nízko, a prostě se tam hrabe. Orel vidí obrovský kontext. Bůh chce, aby naše mysl byla jako letící orel. Aby se tak dívala na naše okolnosti a situace. To se musíme každý z nás učit. Každý z nás má tendenci být strháván na zem. K nezaplacené složence, k nějakému problému, ke konkrétní situaci – ke spálené bramboře, ke kapajícímu kohoutku, k brečícímu dítěti. K věcem, které se nás snaží strhnout. Mysl proměněné duše je však jako letící orel. Když mluvíte s lidmi, kteří mají zkušenost v Bohu a v chůzi s Bohem, tak se vám vždycky stane, že vás pozdvihnou výš. Mluvíte o spálené bramboře, a oni jsou někde jinde. Vidí tu bramboru v kontextu a najednou, když se i vy pozdvihnete, říkáte: „Co se nad tím vůbec znepokojuji? Mám ve svém životě chodit s Bohem, ‚spasovat‘ duše, a mě naštválo, že jsem koupil jinou barvu, než jsem chtěl.“ Nebo mě nazlobilo, že jsem musel čekat na zásilku o deset minut déle, než jsem myslel. Nebo že mi vyprodali ten typ salámu, který mám rád. Když jste nahoře, uvědomujete si najednou, jak malé a přízemní ty věci, kterými se zabýváte, jsou? Věci, které jsou schopny strhnout naši duši dolů do „Chudákova“, do soudu a podobných věcí? Bůh chce, abychom pozdvihli své duše nahoru.

Ďábel se snaží naši duši také proměnit. Říká: „Ty se nemůžeš zabývat velkými věcmi, je tady přece tvůj problém! Je tady přece nezaplacená složenska.“ A vy se cítíte, jako kdyby najednou Bůh nebyl, jako kdyby najednou pominul. Jako by Bůh nebyl schopen vám v té věci pomoci. Bůh je schopen spasit a postavit národy, zabít lva, roztrhnout lva a tak dále. Ale v téhle konkrétní věci se vám zdá, že není schopen, a najednou nemáte radost. Najednou nemáte pokoj, nemáte spravedlnost, protože jste tam dole se složenkou. Celá vaše mysl se v tu chvíli zabývá složenkou anebo například tím, co říkal bratr. Anebo: „Jak se na mě tamten bratr dívá! Co zase proti mně má, co jsem zase řekl?“ Rozumíte mi? Říkám

---

²⁰ Římanům 12:2 – „A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“

tady nějakou legraci? Ne. To jsou reálné věci. A najednou se místo toho pozvednu jako orel a poletím v proměněné duši, která je proměněná Božím slovem. V tom všem vím, co jsem v Bohu, i kdybych udělal chybu. I kdybych udělal chybu, tak jsem schopný tu situaci vyřešit a pozdvihnout se. I kdyby to řešení bylo špatně, důležité je, že jsem schopný být úplně jinde než tam dole.

Bůh chce proměnit naši duši, naše emoce, naše touhy a naši vůli. To je Jeho záměr a cíl. Uvědomujeme si, že ovoce Ducha mluví přesně o těchto aspektech? O pokoji, radosti, spravedlnosti. Naše duše nese ovoce. Pokud ho neneseme, něco je špatně. Je to způsob chůze, způsob přemýšlení naší duše a pohled na věci. Když si to uvědomíme a začneme pracovat se svojí myslí, můžeme zjistit, že klíč může být právě v mysli, a ne ve věcech okolo.

Nedávno jsem četl opravdu pěkný článek, ze kterého mi zazněla jedna věta: „Naše nevděčnost nás činí chudými.“ Rozumíte tomu? Naše nevděčnost nás činí chudými, stáváme se chudými. Protože kdo definuje bohatství a chudobu? To je relativní pojem. Kolik korun musíte měsíčně vydělat, abyste byli bohatí nebo chudí. Záleží na tom, ve které společnosti? Z jednoho pohledu někdo může být „já chudák“ se svými dvaceti měsíčně: „Já chudák, mám jenom jedno video.“ Nebo: „Já chudák, nemůžu si dovolit denně chodit do restaurace, musím si doma vařit sám.“ Víte, dokonce můžete prožít život válením se v penězích, a stejně se cítit jako chudáci. A naopak. Vždycky bude mít někdo víc. Vždycky tady bude Bill Gates, ale Bill Gates vás tolik netrápí. Vás provokuje někdo, kdo má jenom dvakrát nebo třikrát víc. Bill Gates je moc daleko.

Vždycky bude někdo, kdo určitým způsobem bude mít víc. Ale také kdo má míň. A pokud nebudete vděční za věci, které máte, tak jim nebudete dávat žádnou hodnotu. Budete je vidět jako levné. Budete je vnímat, jako že nemají hodnotu, a že vlastně vůbec nic nemáte. Ale jste to jenom vy, kdo říkáte, že nic nemáte. Můžete mít byt a můžete rozhodnout, že máte malý byt. Že máte špatný byt, že je v něm tohle špatně a tamto špatně. Není to nutně o tom, jakou hodnotu má ta věc sama o sobě. Ale je to o tom, jak ji vnímáte.

Před časem jsme viděli film z určité doby z Ameriky. V tom filmu děti dostaly k vánocům dárek, každé svůj hrníček. Nevím, jestli jste to

viděli a jestli víte, o čem mluvím. Měly najednou každá svůj hrníček, koukaly a říkaly si: Ted' už budeme mít každá svůj? Takový nýtovaný plecháček. Ale pro ně to byl obrovský dárek. Protože mu daly hodnotu. Byly vděčné za to, co dostaly, a v tu chvíli se to stalo velkým darem. Na druhou stranu by mohly říkat: „Hele, nějaký hrnek.“ Když byly u nás nějaké narozeniny, děti vždycky vzaly dárek a pomačkaly, aby zjistily, jestli je to dárek typu měkký. Ty se dávaly bokem. Když se pak někdo zeptal: „A copak jsi dostal?“ – „Ále, jakési hadry.“ Nevděk okamžitě dramaticky sníží hodnotu jakékoliv věci. To může být cokoliv. Můžete si spočítat děti a říct: „On má víc.“ Můžete se podívat na manželství a říct: „On ho má v něčem lepší.“ Můžete se podívat na manželku a říct: „On má o kousek mladší.“ Můžete se podívat na práci a říct: „On jezdí kratší dobu – on vydělá víc – jemu dali auto, a mně nedali auto,“ a tak dál. Celý život se můžete stavět na místo, kdy budete chudí. Celý život budete chudí. Jenom tím, že jste nebyli vděční.

Anebo se na to můžete podívat z pohledu proměněné duše. Tím pohledem najednou můžete zjistit, jak jste bohatí. Uspokojíte se v bohatství, které máte v Bohu. Bohatství, které vytváříte tím, že jste za věci, které máte v Bohu, vděční, a dáváte jim hodnotu. Neženete se neustále za něčím, co nemáte, ale jste vděční za to, co vám Bůh dal. Najednou zjistíte, že jste vlastně bohatí. Najednou se vaše mysl obrátí a váš pohled se otočí. Bohatství a chudoba jsou relativní pojmy a subjektivní dojmy, které určujete vy sami. Jestli se budete trápit v „Chudákově“, anebo budete ve „Vděčnolandu“ vzdávat díky Bohu. Proto zvířata v knize Zjevení vyznávají a říkají: „Svatý, svatý, svatý.“ To, o čem jsem mluvil celou dobu, je schované v těchto třech slovech – svatý, svatý, svatý. „Bože, Ty jsi vyvýšený, Ty jsi to největší, co mám. Jsem za to vděčný, a kdybych nic víc už v životě nedokázal a neměl, tak mám všechno. Bože, já se nebudu trápit.“ Bůh vás postaví a povede vás a budete mít víc. Ted' nemyslím větší auto. Ale budete mít víc v Bohu.

Měli bychom být spokojeni. Co o spokojenosti říká Boží slovo? „Máme co jíst a čím se obléct a na tom ustaneme.“²¹ Na tom ustaneme ve spokojenosti. Buďte vděční. Jste někdy vděční za to, že si máte ráno co obout? Tím tomu dáváte hodnotu. Jste někdy vděční za to, že žijete? Já

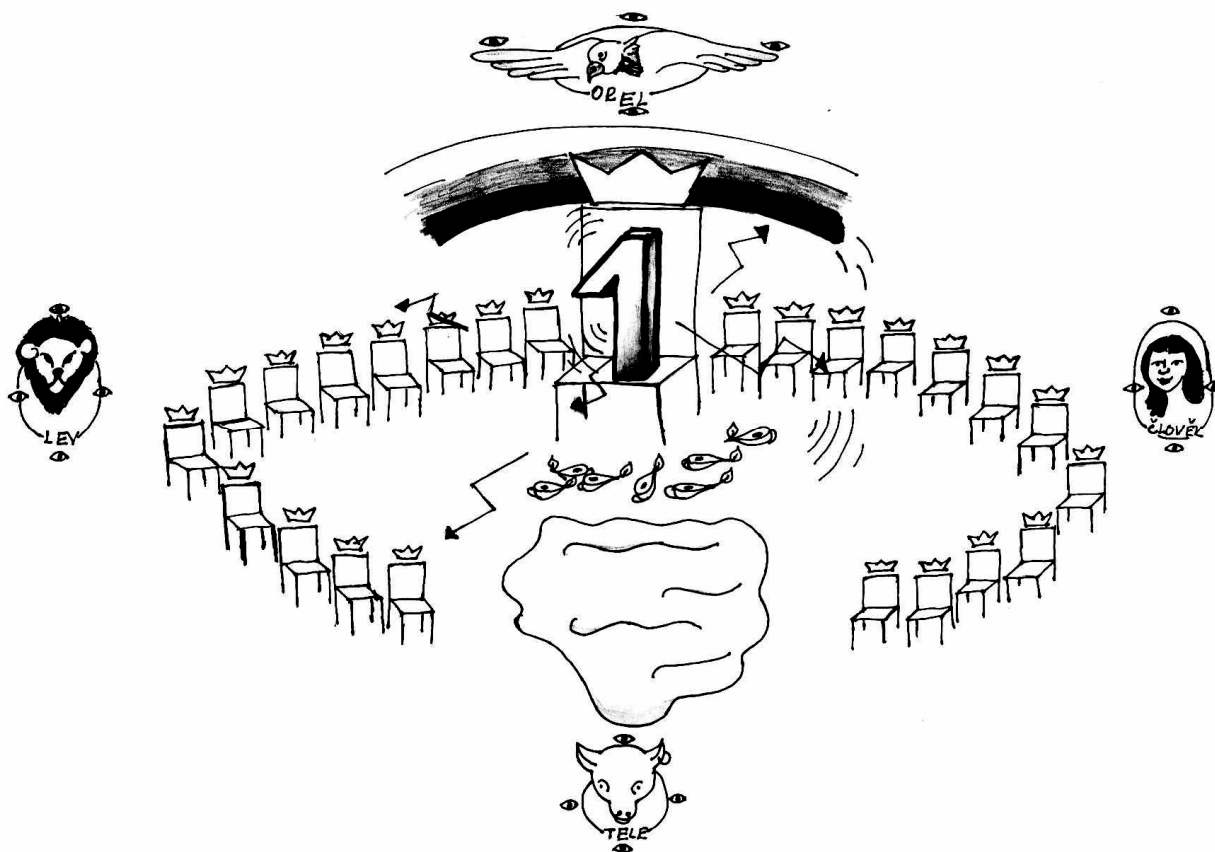
---

²¹ Židům 13:5 – „Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím.“

jsem viděl především film „Hotel Rwanda“. Nevím, jestli ho znáte. Člověk se potom ráno probudí a uvědomí si různé věci. Ráno jsem se probudil a říkal jsem svojí ženě: „Kristýnko, jsem tak vděčný, že se nemusíme skrývat, že po nás nikdo nestřelí, že nás nikdo nechce zabít.“ Uvědomujeme si vůbec, jak hodně máme? Ani nevím, jak na to přišly, ale moje děti často přijdou a říkají: „Tatínku, my jsme tak bohatí. Uvědomuješ si, jak jsme bohatí?“ Říkám: „Uvědomuji si to.“ „Tatínku, my se máme! Můžeme být spolu ráno v posteli, můžeme si spolu povídat, jsme zdraví, vy se máte s maminkou rádi, máme zdravé ruce, miluje nás Pán Ježíš. Uvědomuješ si to, tatínku, taky?“ Věřím, že si to potřebujeme uvědomit. „Svatý, svatý, svatý. Bože, Ty jsi vyvýšený, Ty jsi postavený nad všechny hodnoty, které jsou. I kdybych měl vydat všechno ostatní, co mám, a mít jenom obyčejnou rodinu s Bohem a jíst zelí.“ Bůh chce, abychom nabyli pokoje a spravedlnosti.

„*Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh všemohoucí.*“ To je další vyznání duše. Bůh je schopen učinit všechno v našem životě. To je to vyznání duše. Zvířata tím říkají: „Bůh všemohoucí, který je schopen učinit všechno v mém životě. Bůh, který má schopnost učinit všechno v mém životě. „*Kterýž byl, a jest, a přijíti má.*“ Víte, že to je Bůh, který byl. A On přijde. To je to vyznání a zaměření duše. Na to vzhlížím. Na Boha, který přichází.

„*A když ta zvířata vzdávala slávu, a čest, i díkyčinění sedícímu na trůnu, tomu živému na věky věků, padlo těch čtyřmecítma starců před obličejem toho sedícího na trůnu, a klanělo se tomu živému na věky věků, a metali koruny své před trůnem, řkouce: Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.*“ Ve chvíli, kdy přichází vyznání proměněné duše, vůle, citů, emocí a tužeb, kněžství a vláda jako by padají a klaní a poddávají se Bohu. Autoritu, kterou mají, předávají. Ten rozdíl je, že duše si autoritu nenechává, ale předává ji a metá koruny na trůn a říká: „To je Tvoje. Ty jsi král. Ty jsi ten, který vládne. To, co jsme dostaly, jsi všechno stvořil Ty a pro Tebe jsou ty věci učiněny.“

To je duše, do které máme být proměněni. To je 4. kapitola Zjevení. Čtvrtá kapitola Zjevení začíná tím, že se tam píše: „*Vstup sem, a ukázat, co se má dítí potom.*“ Ptal jsem se Boha: „Po čem?“ A Bůh mi řekl: „Podívej se na konec 3. kapitoly.“ Tam se mluví o večeři. „*Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvéře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.*“ Bůh mi řekl, že způsob, jak dosáhnout proměněné duše, je jíst s Bohem, večeřet s Bohem. Pokud slyšíte ten hlas a slyšíte to tukaní na svou duši, pokud cítíte tu potřebu a říkáte: „Bože, já s Tebou musím být,“ pokud cítíte, že tam Bůh je, a pokud je to pro vás hodnotná věc, tak otevřete dvéře, aby mohl vstoupit a mít s vámi večeři. On přijde a bude s vámi večeřet. A vy s ním. A hned potom přijde to, co vidíte na obrázku. Bůh vám mocně požehnej.